

имало логика и доказателство, трѣбваше да ме осждятъ на умѣрено наказание. Но господа комисаритѣ инакъ сждѣха; тѣ точно отъ моитѣ пѣргави отговори — които смущаваха тѣхната преголѣма ограниченостъ — сждѣха, че азъ щѣлъ съмъ да бъда опасенъ на тѣхното господствуване — ergo: трѣбваше да ме смажатъ!

И така тази комисия, слѣдъ като ме зва още два три пѣтя, предаде на Хафузъ-ефенди да продължава издирването, безъ да свърши сама нищо, така, щото моята работа пакъ се отложи *ad calendas graecas*.

Между това първата година на тъмнуването ми се измина и обстоятелствата околъ насъ до нейдѣ се промѣниха. Най-важното промѣнение състоеше въ това, че нашиятъ приятель, стотникътъ Нурри-бей се премѣсти въ другъ единъ отдѣлъ на цариградската полиция, гдѣто на-скоро аванзира до „бинбаша“. Струва ми се, че не ще бѣде излишно, ако спомена по кой начинъ достигна той до тази честъ. Близу до неговътъ отдѣлъ живѣеше бившии велики везиръ, прочутиятъ Кѣбрѣзлѣ Мехмедъ-паша. Когато тоя отиваше въ държавниятъ съвѣтъ, Нурри-бей извеждаше по нѣколко забити на улицата, и тамъ му отдаваше военна почеть. Туй ласкателство, което Нурриевитѣ предшественници не сж правели, привлече вниманието, а съ това и „милостъта“, на Мехмедъ-паша, която се показва въ авансуването на Нурри-бея до бин-башия.

Тогазъ доде да живѣе въ Нурри-бейовата стаичка, бинбашията Захия-бей. Тозъ човѣкъ бѣше много разваленъ и зълъ. Кѣто извъпредиенъ членъ на единъ сждъ въ министерството на полицията той скубеше хората предъ очитѣ на свѣтътъ. Неговитѣ любовници доходѣха всѣки день при него и той предъ нашитѣ очи имъ даваше паритѣ, що ги смучеше отъ злочеститѣ, които падаха въ негтнетѣ му. Бѣше покрита